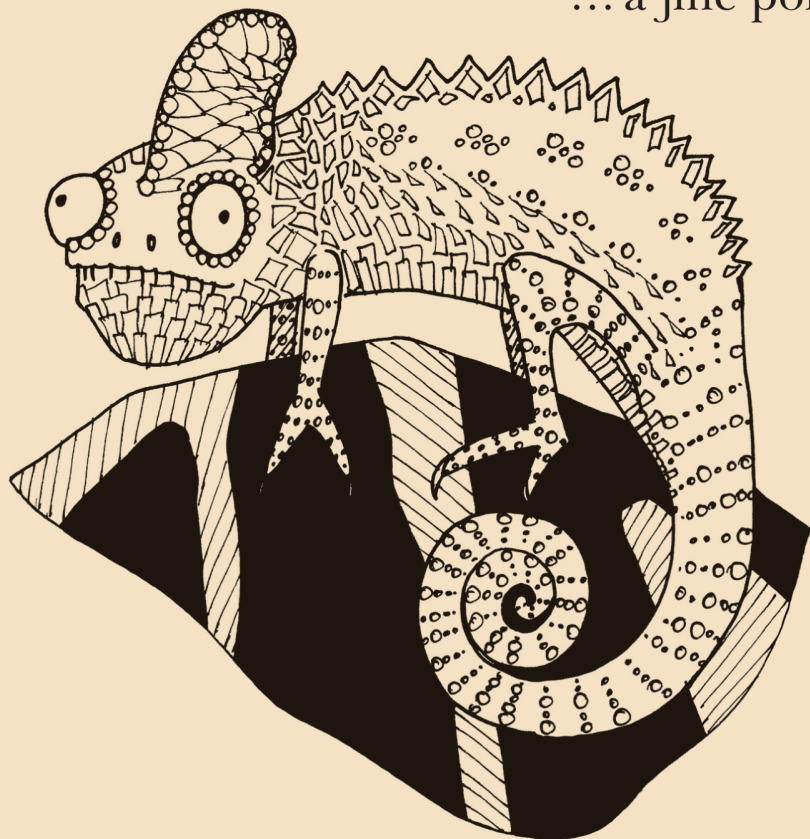

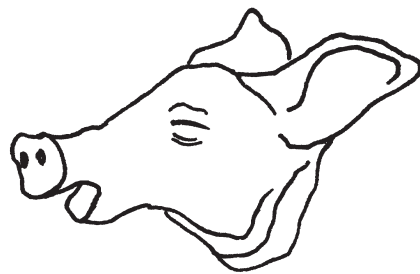
O princí
Valibukovi
a princezně Drobničce

... a jiné pohádky

Richard Skolek
Dominika Jančíková

O princí Valibukovi
a princezně Drobniče

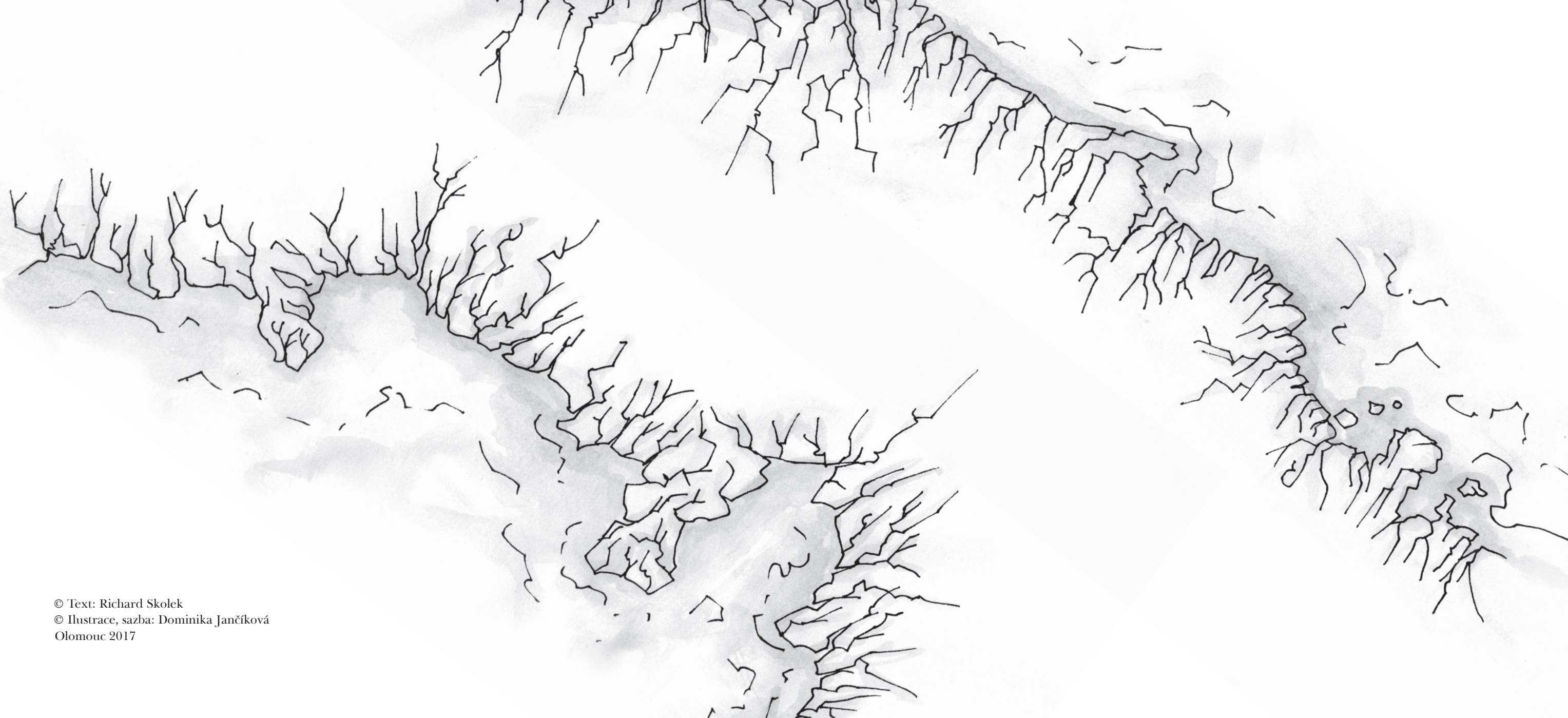
Richard Skolek

**O princí Valibukovi
a princezně Drobničce**

... a jiné pohádky

Ilustrovala
Dominika Jančíková

2017

© Text: Richard Skolek

© Ilustrace, sazba: Dominika Jančíková

Olomouc 2017

O princí Valibukovi a princezně Drobníče	9
Moudrost modřínu	81
Zeb a Ebra	93

O princí Valibukovi
a princezně Drobničce

Za devatero horami
a devaterem řek
spí princezna jak z pohádky,
tvář jako obrázek,

na rtech jí letmý úsměv dlí,
dech jemně chvěje hrudí,
a přece se ta princezna
už nikdy neprobudí.

Před lety se jí dvořil sám
ukrutný Vládce nečasu,
však chtěl ji jenom z rozmaru,
jen jako pouhou okrasu,

a princezna to poznala,
vždyť kdo by nepoznal?
A stroze Vládci řekla, ať to
zkusí o dům dál.

Ze všech nemocí tělesných,
ze všech nemocí ducha,
nejhorší bývá láska, když je
k našim touhám hluchá,

a tak zlý Vládce nečasu
zášť ve svém nitru choval,
myšlenkám temným poddal se,
svou pomstu připravoval

nakonec seslal kletbu zlou,
ať navěky spí princezna,
ať ve dne, v noci leží v snách,
ať mrtvě spí, ač líbezná.

Však každá nemoc má svůj lék
a každé zlo lze přemoci,
a dobrý člověk v nesnázích
se vždycky dočká pomoci,

a tak po letech truchlení,
po rocích beznaděje,
vyrostl silný, chrabrý hoch,
k princezně rychle spěje.

Princ z dalekého království
na sněhobílém oři,
on projel devět údolí
a přeplul devět moří,

už její hrad má na dohled,
už kráčí komnatami,
už šustí pláštěm z hedvábí,
už chřestí ostruhami,

už před krále jej přivádí
a on se k zemi klaní.
„Jsem Valibuk, princ korunní,
vyléčím její spaní.“

Král na trůnu se zavrtí,
princ zdá se hodný hoch,
však na šlechtice má poněkud
přímočarý sloh.

„Mou dceru proklel mocný muž,
buď nebe milostivo.
Jak zlomíš ono prokletí?
Jak navrátíš jí život?“

Tak táže se král cizince,
jenž troufá si tak směle
zvítězit tam, kde porážku
přiznali léčitelé,

kde žádná tajná bylinka
svou silou neuspěla,
kde žádný lektvar hojivý
zlo nevyhnal jí z těla.

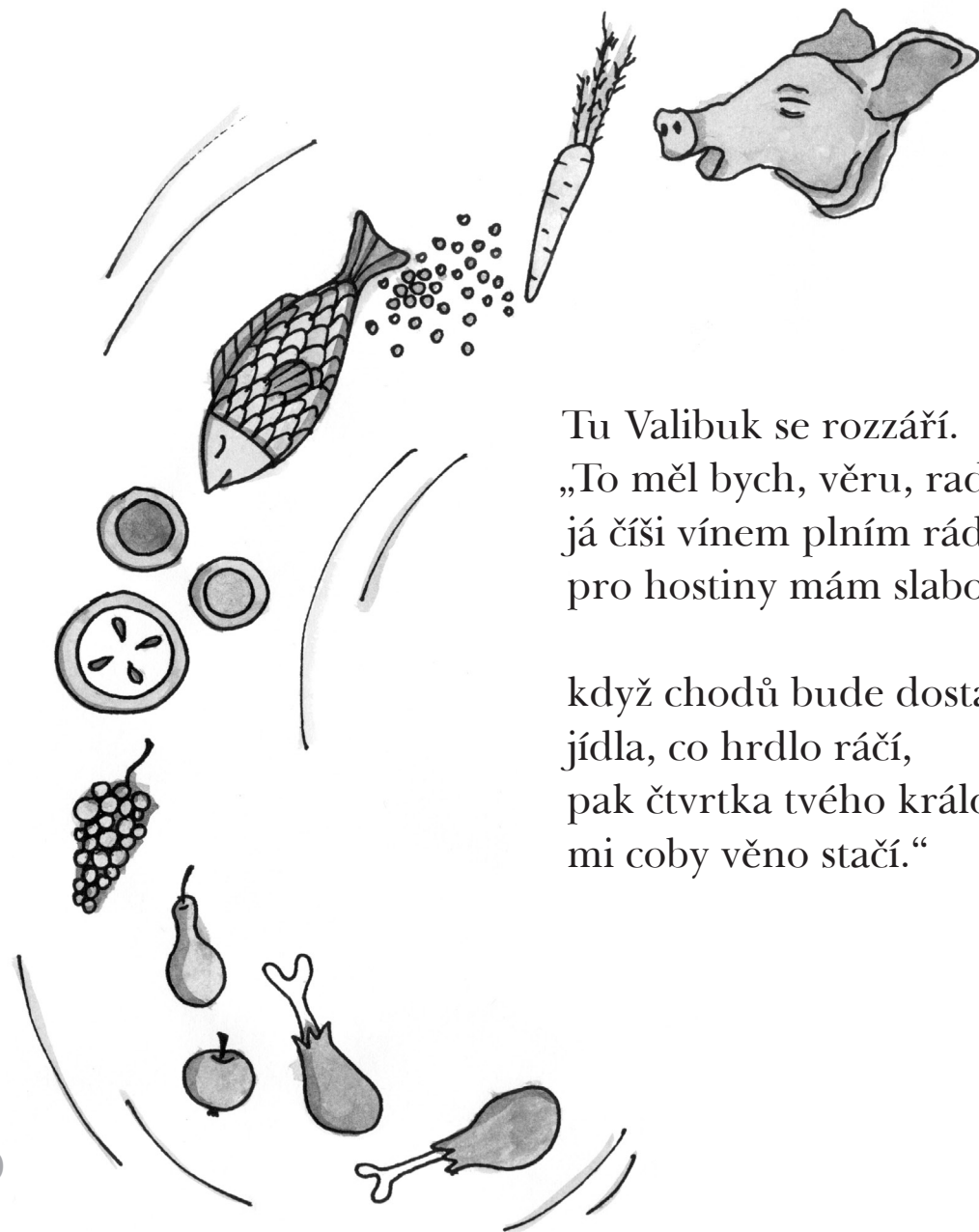
Však Valibuk se usmívá
a bez váhání praví:
„Sudička předpověděla,
že já jí vrátím zdraví.

Mně stačí dívku políbit
a ona z lože vstane,
pak k svatbě dáš nám svolení,
pak ženou mou se stane.

Mám pouze jednu podmínku,
jen jedině si přeji,
že přidáš k ní půl království,
to bude věno její.“

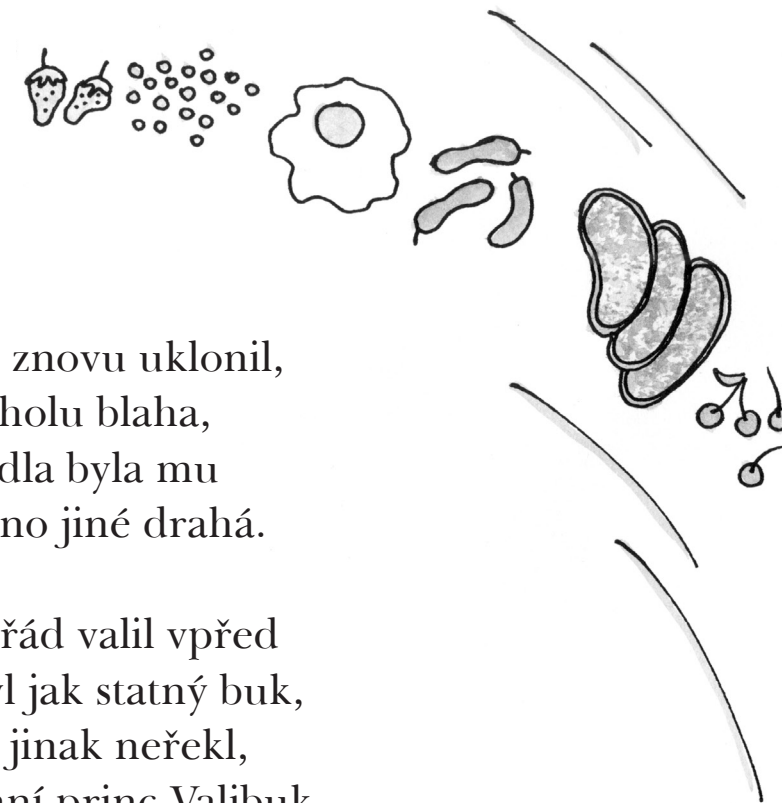
To králi ovšem zdá se moc.
„Co takhle, princi, čtvrtinu?
A tobě jako zachránci
vystrojím slavnou hostinu.

Ať na tvou počest dvořané
si vínem plní číše,
je snazší vládnout poddaným,
když nekručí jim v břiše.“

Tu Valibuk se rozzáří.
„To měl bych, věru, radost,
já číši vínem plním rád,
pro hostiny mám slabost,

když chodů bude dostatek,
jídla, co hrdlo ráčí,
pak čtvrtka tvého království
mi coby věno stačí.“

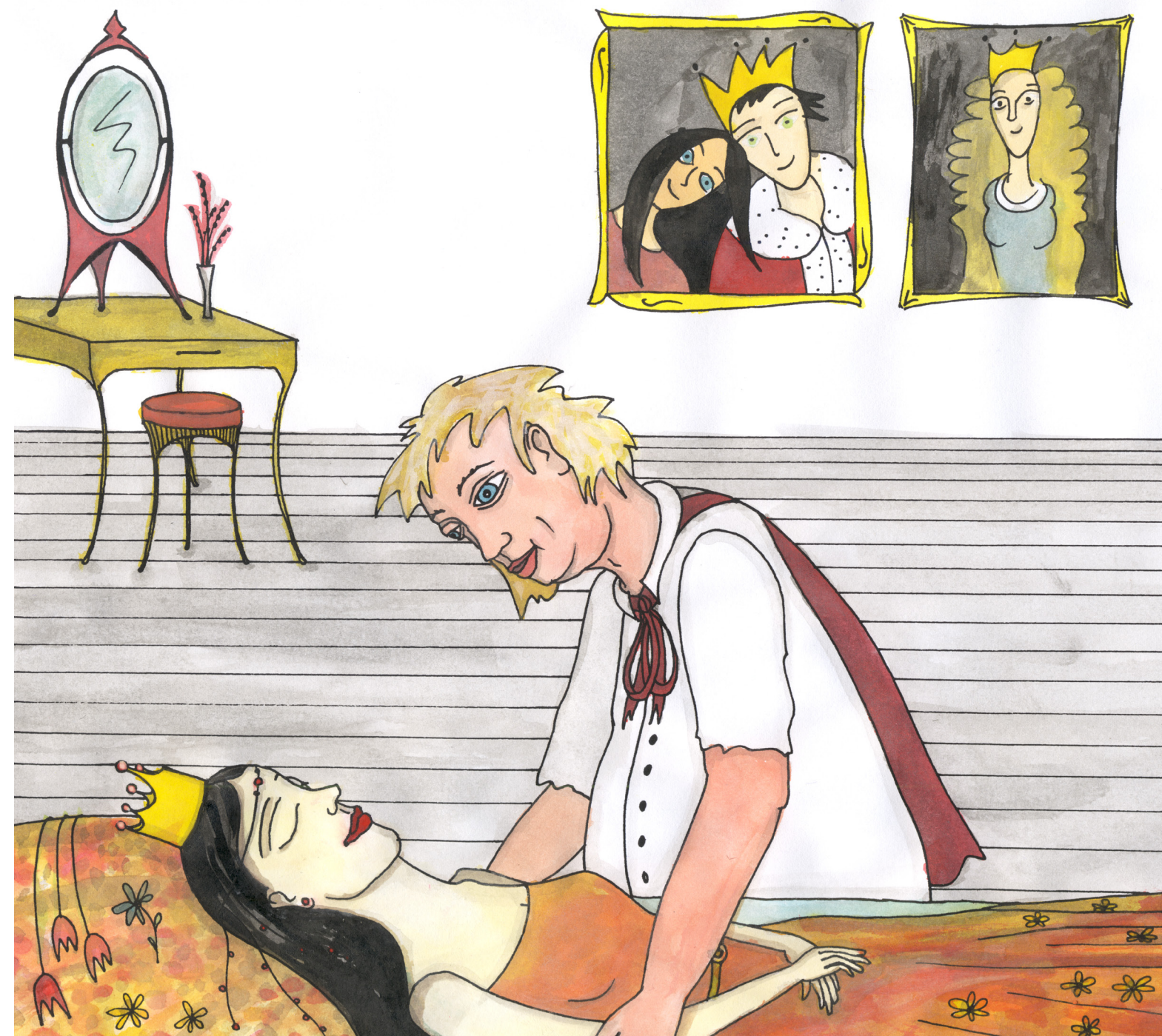
A princ se znovu uklonil,
byl na vrcholu blaha,
vybraná jídla byla mu
nad všechno jiné drahá.

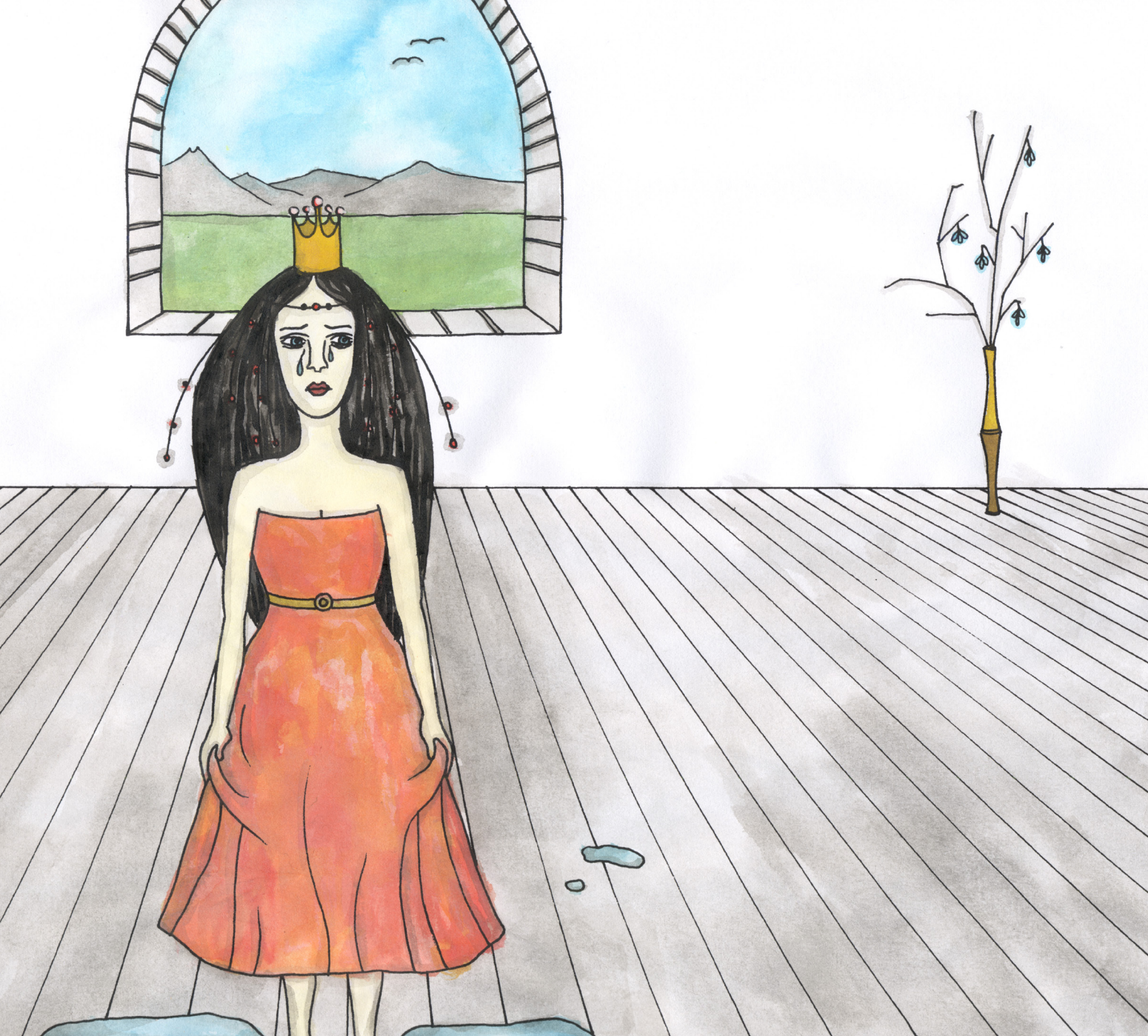
A že se pořád valil vpřed
a tlustý byl jak statný buk,
nikdo mu jinak neřekl,
než korunní princ Valibuk.

Drobnička stále v komnatě
zakletá do snů leží,
král s princem proto nelení
a k princezně hned běží,

a bez zbytečných okolků
jí princ polibek dává,
a podle sudby kletbu zlou
polibek překonává.

Drobnička oči otvírá
a král chce svatbu strojit,
před Bohem jako před lidmi
princeznu s princem spojit.

Však jeho dcera zděšeně
si měří Valibuka,
za muže nechce tlouštíka,
žalem jí srdce puká.

„Tohohle já si nevezmu!“
Drobnička slzy roní.
„Chci hubeného, pěkného,
nejlíp na bílém koni!“

Princ rozumu moc nepobral,
on bezelstná je duše,
neví, kdy hlas svůj nechat znít,
kdy mlčet jednoduše,

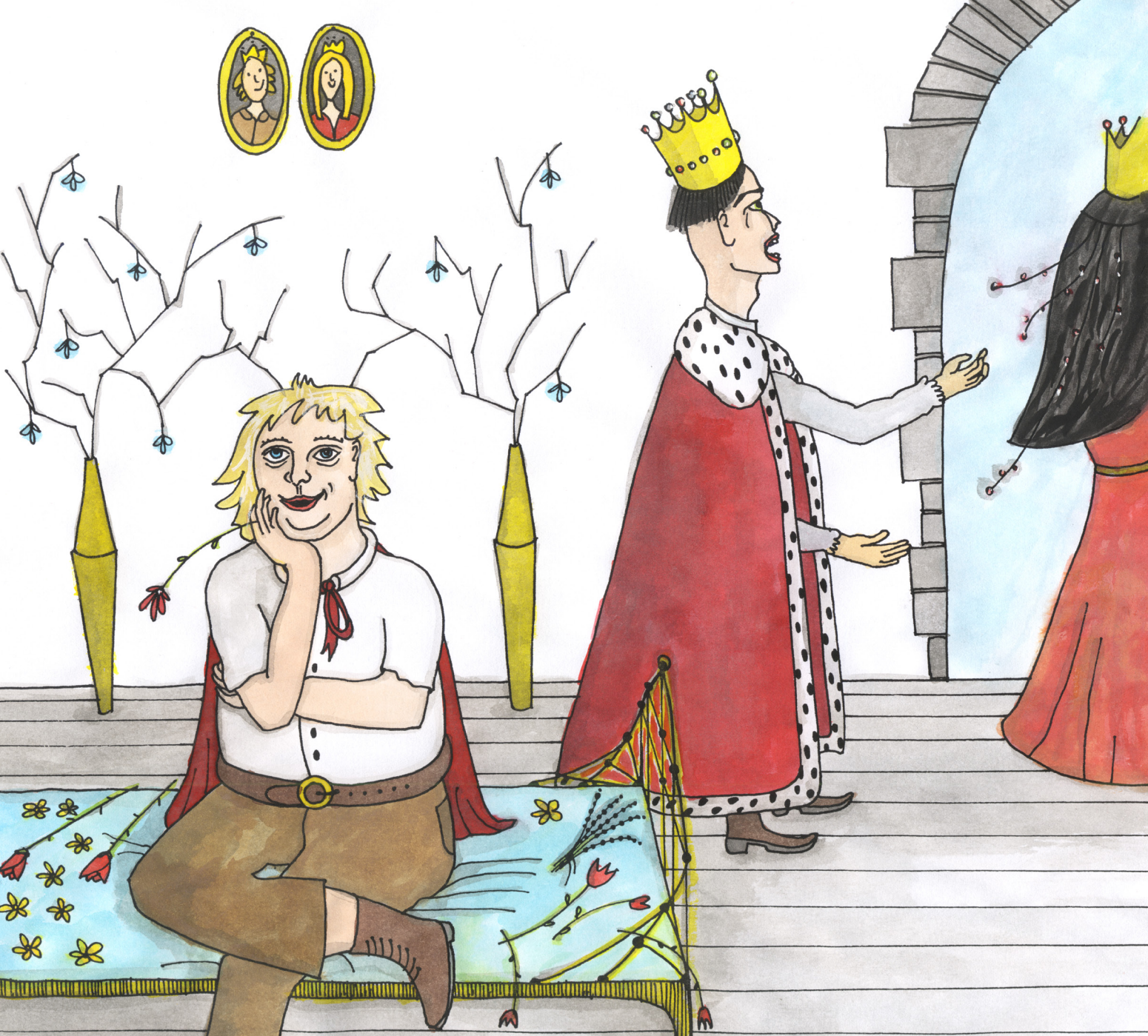
že někdy je čas vlídných slov,
jindy čas držet ústa,
a tak princezně povídá:
„Klidně buď taky tlustá,

mně nevadí, když přibereš
a budeš rozložitá,
když se mnou bude panovat
princezna Obezita.“

Princ každým slovem hloub a hloub
si kope vlastní hrob,
jí hnedle nebyl po chuti,
teď není dvojnásob.

Drobnička pyšně zdvihne nos
a pryč si vykračuje,
však pan král chce svou hostinu,
a tak ji zastavuje.

„Co bych ti, dcero, nalhával,
princ není žádný učenec,
on v upřímnosti nezná mez,
však v jádru dobrý mládenec.“

Princezna chvíli přemítá,
opasek z beder snímá.
„Můj princi, tvoje dobrota
mne nijak nedojímá.“

Až dopneš tento opasek,
až budeš jako nit,
pak teprve, pak jedině
já mohu si tě vzít.“

Valibuk je však rozhodnut,
teď se přec nezastaví,
a Drobnička tím pohledem
se zlomyslně baví.

Princ zkouší pásek přitáhnout,
však ani párem volů.
„Co naplat, drahý zachránče,
tvá kila musí dolů.“

Princezna ve svých podmínkách
je, zdá se, neoblomná,
se škodolibým úsměvem
odchází ze svých komnat.

„Má dcera mívá svoje dny,“
král s hanbou vysvětluje.
Chce Drobničce jít domluvit,
však princ jej zastavuje.

„Čas slov již minul, pane můj,
zde běží o mou čest,
dřív, než do pásku vtěsnám břich,
já nevrátím se z cest.“

A tak náš milý Valibuk
vyrazil v širý svět
a křížem krážem toulal se
po sedm dlouhých let.

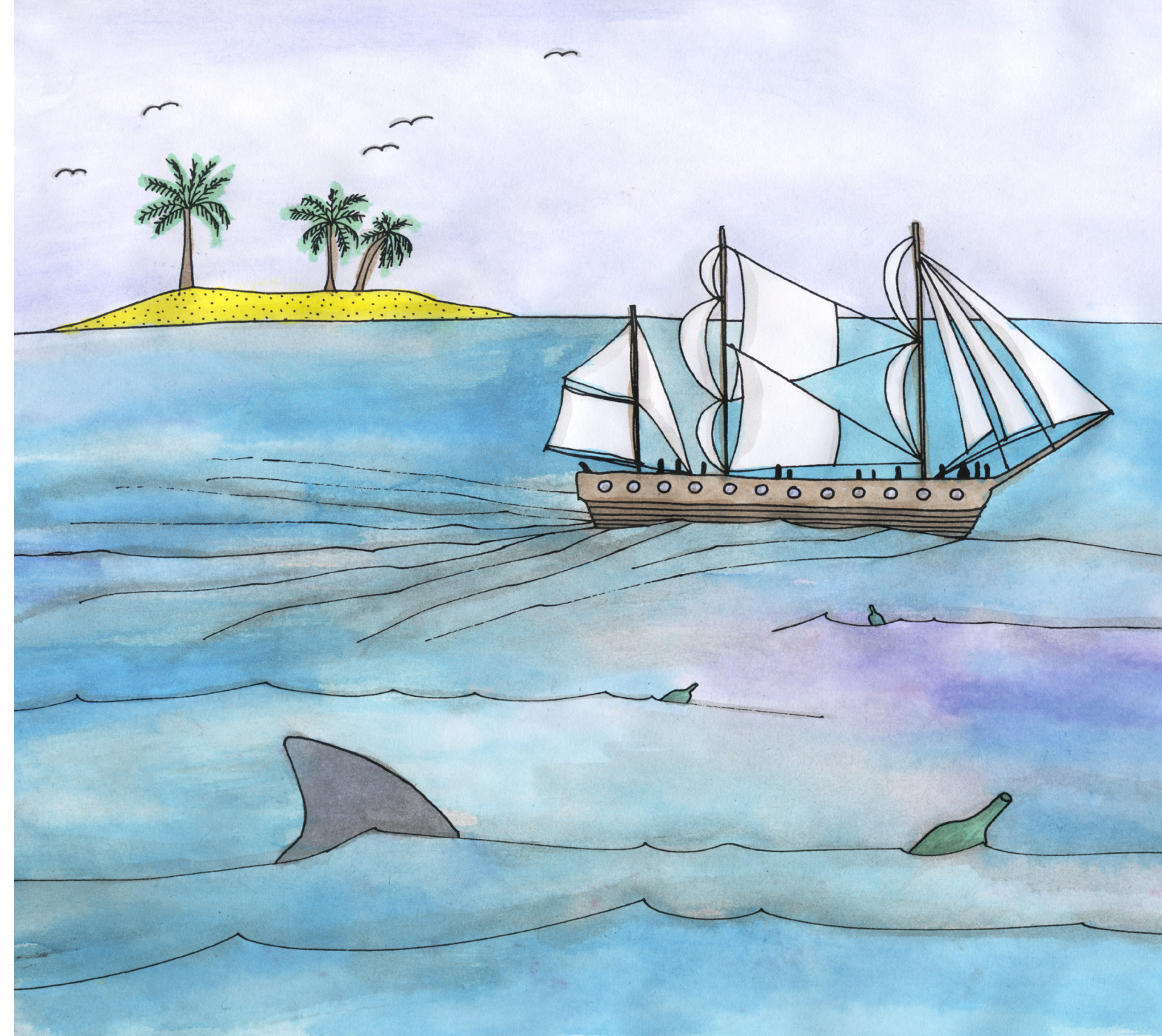

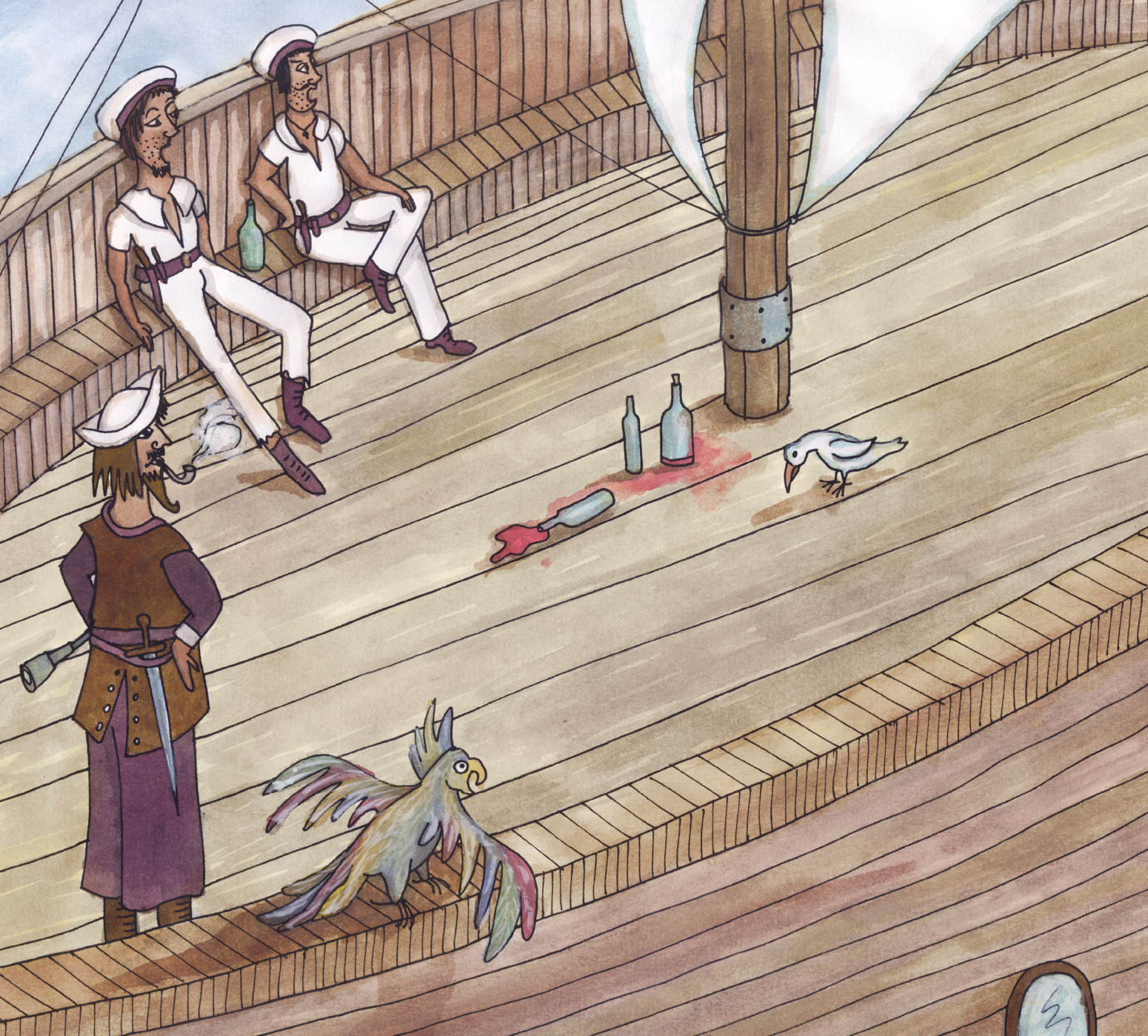
Zlá kletba tedy zlomena,
však šťastný konec – kdeže,
princ kráčí hubnout v cizí zem
a král mu mává z věže.

Už do přístavu dorazil,
už na loď nastupuje,
už na své pouti bez cíle
nazdařbůh světem pluje,

vždyť neví, kam by mířit měl,
tak štěstěnou se nechá vést,
aby mu sama vybrala
tu nejsprávnější ze všech cest.

Tak zatím plachty napíná,
kormidlem občas točí
a s námořníky tu a tam
své rty i v rumu smočí,

a pomalu, krok za krokem,
má k soudku, k láhvi pořád blíž,
už málokdy je střízlivý,
už málokdy má prázdnou číš,

až jednou řádně připitý,
hluboko v opojení,
slyší, že rum už dochází,
že rum už zkrátka není,

a jak má smysly ztupené,
tu zmocní se jej strašná zlost,
tu popadne jej hrozný vztek,
tu zacloumá jím zuřivost.

Rozsévá zkázu po lodi,
pustoší bez váhání,
mu lhostejno, co rozbije
a koho přitom zraní.

Však jak to vidí kapitán,
svým chlapcům rozkaz dává:
„Hned zavřete ho do sudu,
tam už mu zchladne hlava!“

Tu všichni jako jeden muž
se vrhnou na opilce,
do kulatého vězení
pěchují provinilce,

však v princí, zdá se, doposud
kus síly ještě dřímá,
a ani jeho mocný břich
porážku nepřijímá,

vztekle se vzdouvá sem a tam,
dřevu se nepoddává,
sud ví, že vyhrát nemůže,
a s praskotem se vzdává.

Všem nad slunce je jasnější,
že nelze podceňovat tuk,
však v podpalubí místa dost,
tam vejde se i Valibuk.

A už tam leží zkroušeně
ve spárech bolehlavu,
předhodí-li ho žralokům,
tak budou plně v právu.

Pitím vždy zhořkne povaha,
ať nevrlá, či bodrá,
alkohol splaší každou krev,
aťsi je třeba modrá.

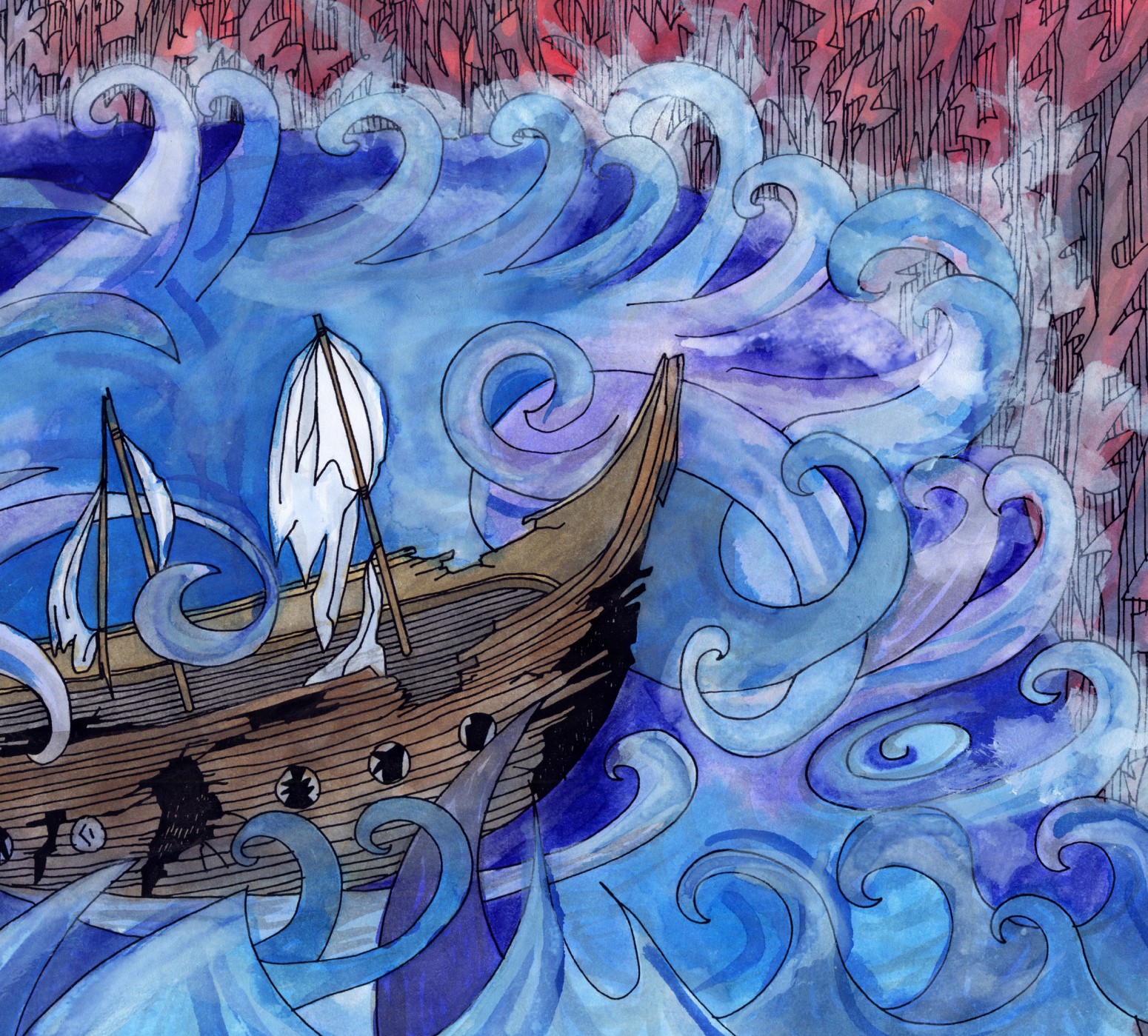

Však i když právě vytrestán
svou vlastní neřestí,
náš princ si zoufat nemusí,
má štěstí v neštěstí.

Tu totiž v lásce jeho sok
sám mocný Vládce nečasu
loď z pomsty, z hněvu vyzývá
ku nerovnému zápasu,

tak vichry kvílí ostošest,
blesk do ráhnoví buší
a vlny strhnou z paluby
každíčkou živou duši.

Již zbývá jenom Valibuk,
jen on sám ještě dýchá,
však zlobou stále vzpíná se
zraněná vládce pýcha,

již zbývá jen princ korunní,
ostatní spolko moře,
jim krutý konec přichystán,
krutější jemu hoře,

větry loď ženou smrti vstříc,
k hrozivé skalní stěně,
a koráb, princ i naděje
se ztrácí v mořské pěně.

Nepřišel ovšem ještě čas,
kdy jeho svíce zhasne.
Po noci plné béd a muk
přichází jitro jasné.

Neb blízko žije poustevník,
co z vln jej vysvobodí,
tak v jeho malé jeskyňce
princ podruhé se zrodí.

„Jen klidně spočiň,“ povídá,
když mladík přijde k sobě.
„Vždyť chybělo jen maličko,
a ležel bys teď v hrobě.“

„Já děkuji ti, záchránče,“
princ slabým hláskem praví.
„Však pověz mi, co muži, loď,
jaké máš o nich zprávy?“

„Od lidí žádné, pane můj,
a vlny neodpoví,
snad mořský blankyt svírá je,
snad propustil je – kdoví?“

Však že jsi skončil právě tu,
to veliké je štěstí,
já vím, kdo jsi, i poustevník
zaslechne různé zvěsti.

Putuješ s cílem jediným –
princeznnin pásek přemoci –
chceš zhubnout, shodit, zeštíhlet,
a v tom ti mohu pomoci.

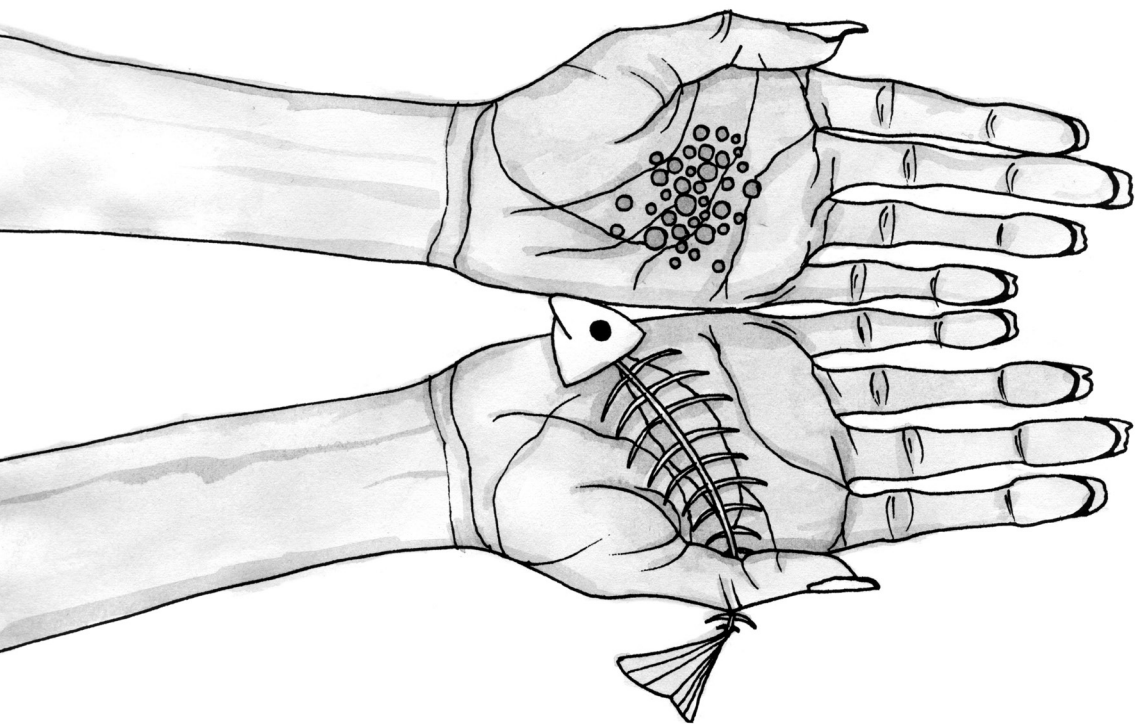
Jsem Vychrtlík van Hubeňour,
velmistr řádu hladu,
kde klopýtneš, tam pomohu,
kde zaváháš, dám radu.“

Mužik je vskutku jako prut,
a princ mu proto věří
a v péči poustevníkovu
se rád a vděčně svěří.

Tak plynou týdny, měsíce,
Valibuk ovšem chřadne,
břich pravda trochu menší má,
však štěstí, radost – žádné.

Na světě ho nic netěší
a pořád by jen spal,
až velmistr sám nazná, že to
takhle nejde dál.

„Půst někdy může pomoci,
pro tebe ale není,
kde jiný pokoj nalezne,
ty znáš jen utrpení.

Na mysli ovšem neklesej
a smutkem nevěš hlavu,
čím více útrap zakusíš,
tím větší získáš slávu!“

Princ v dobrém se s ním rozžehná,
na cestu zas se dává,
pouť jeho ještě daleká
a tuze namáhavá.

Zem cizí má své půvaby,
nevlídná, přesto krásná,
tak chladnou temné večery,
tak planou rána jasná,

až mezi štíty horskými
princ zvláštní stavbu spatří,
toť klášter mnichů tajemných,
toť domov útlých bratří,

co tělo tuží každý den,
co nikdy nezahálí,
co mají vůli nezlomnou
a navrch mocné svaly.

Hodí se ovšem mnichův háv
pro muže vznešeného?
Náš princ má přeci modrou krev,
je z rodu královského.

Však dopnout pásek Drobničky?
Zatím jen zbožné přání,
a tak dostává mnišský šat
a boží požehnání

a každé ráno cvičívá,
ač je to utrpení,
a každý večer zas a zas
usíná při modlení.

Jen pro jedině má náš princ
výborné předpoklady,
jen jedno zvládá výtečně,
jen s jedním ví si rady,

on není velký učenec,
čte pomalu a stěží,
však jako písař vyniká
nad mnichy, ba i kněží.

Nejprv mu opsat dávali
jen knihy krátké, prosté,
nyní má jen ty nejdražší
a jeho věhlas roste.

Píšou mu vládci zdaleka
a zvou jej na své dvory,
a Valibuk se rozhodne
opustit řád i hory.

Ač tělo týral poctivě –
bolí ho každý sval –
v klášteře téměř nezhubnul,
je čas jít o dům dál.

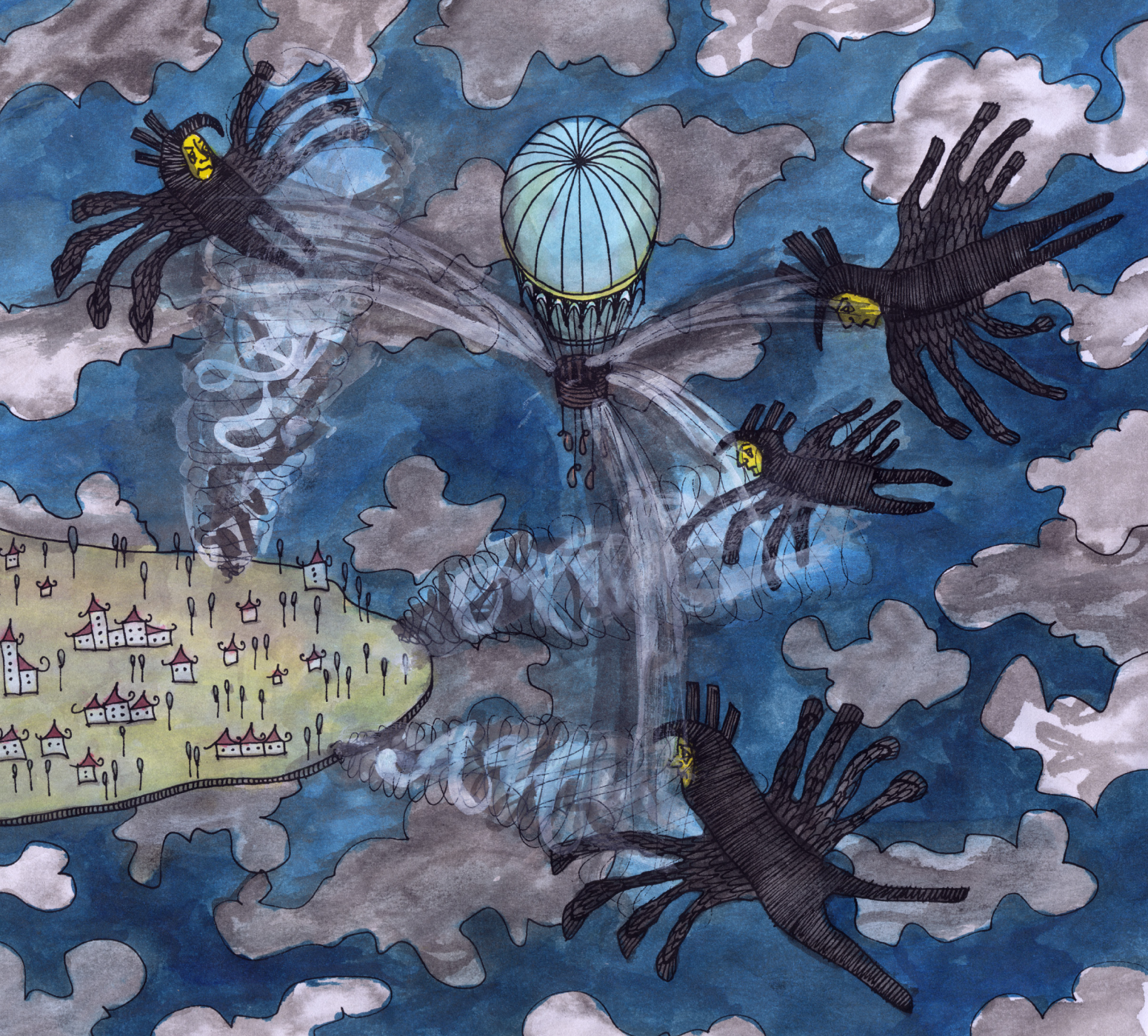
~
~
~
K lásce a k srdci princezny
je ještě dlouhá cesta,
princ proto spěchá za králem
Nadoblačného města.

~ ~ ~
Z dalekých zemí, z paláců,
z čarovných divů světa
vybral si snad ten největší –
ostrov, co vzduchem létá.

~ ~
Valibuk stoupá v balónu,
vzduch chladne, vítr skučí,
posádka běhá, činí se,
vichrům však neporučí,

~ ~
a z mraků náhle vylétnou
sluhové Vládce nečasu,
tak schyluje se k bouři zlé
a k nerovnému zápasu,

ostrov, co pluje blankytem,
však do boje se vkládá
a zlo na útěk zahání
hromová kanonáda.

A když dým z děl se rozptýlí,
balon jde na přistání,
zde již na prince nemohou
sokové obávaní.

Náš princ tu proto zůstane
několik dlouhých let,
a z výšky přitom uvidí
celičký širý svět.

Poznává, co jsou pralesy,
co džungle neprostupná,
kam zatím ještě nesahá
člověčí touha zpupná,

zde dosud vládne příroda,
zde vzkvétá všechno živé,
zde dýchá přítmí zeleně,
krásné a mlčenlivé,

pak z nebes spatří bílou pláň,
sněhu do nedohledna,
toť země mrazu věčného,
zem pochmurná a bědná,

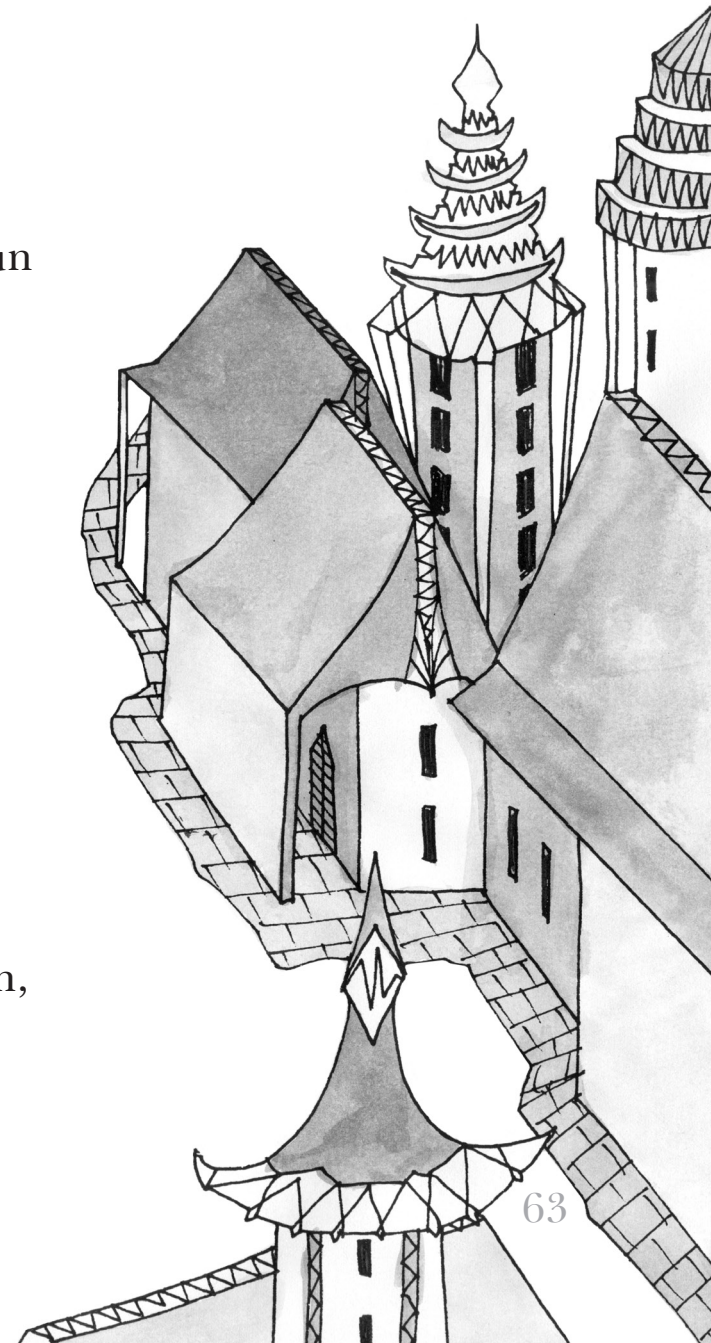
a moře ledem pokryté,
ve věčném tichu spící,
jen chladná mrtvá pustina,
jen prázdno skličující.

Nakonec ostrov doletí
nad sídlo lidu pouštního,
co žije vprostřed žhavých dun
a vždycky brání slabšího,

město je celé z mramoru,
má stovky mocných věží,
snad dalo by se oblehnout,
však dobýt jej – jen stěží.

Sultán už stoupá v balónu
se svými sedmi ženami,
jež hedvábím se honosí,
démanty, zlatem, perlami.

Však tolik družek má jen pán,
to není dáno chudým,
neb co udělá pro jednu,
to musí dopřát druhým.

Princ o Drobničce vypráví,
vzpomíná na svou lásku,
líčí, jak v světě zhubnout měl,
vtěsнат se do opasku.

Manželky ovšem nechápou
a překvapeně praví:
„Vždyť ty jsi, princí, snem všech žen,
jsi mladý, silný, zdravý,

jsi junák, jura, kluk jak buk,
jsi mužský, jak se patří,
princezně srdce zaplesá,
jen co tě znovu spatří!“

A vskutku, ženy pravdu dí,
náš princ se nepoznává,
tuhle má šlachu, támhle sval,
divit se nepřestává.

K úspěchu zřejmě stačilo
nehnat nic do krajnosti,
vždy trochu cvičit, zdravě jíst,
žít v míru se střídmostí.

Však zlořečený opasek
je princi pořád malý,
tam, kde mu prve vadil tuk,
tam překáží mu svaly.

Mladík si smutně povzdechne,
těšil se na nevěstu,
a zatím se má přichystat
na další dlouhou cestu.

Muž pouště jej však zrazuje,
jinak mu sultán radí:
„Prve jsi přišel o kila,
nyní bys ztratil mládí,

vždyť křížem krážem toulal ses
po sedm dlouhých let,
vzpomínky jednou vyblednou,
je čas se vrátit zpět.

Dej pozor, ať tvou princeznu
jiný si nepodmaní.
Opasek zahod', vem ho čert,
neblázni, spěchej za ní!“

A že si prince oblíbil
snad každý z ostrovanů,
hned podřídí se moudrosti
pouště a jejích pánů.

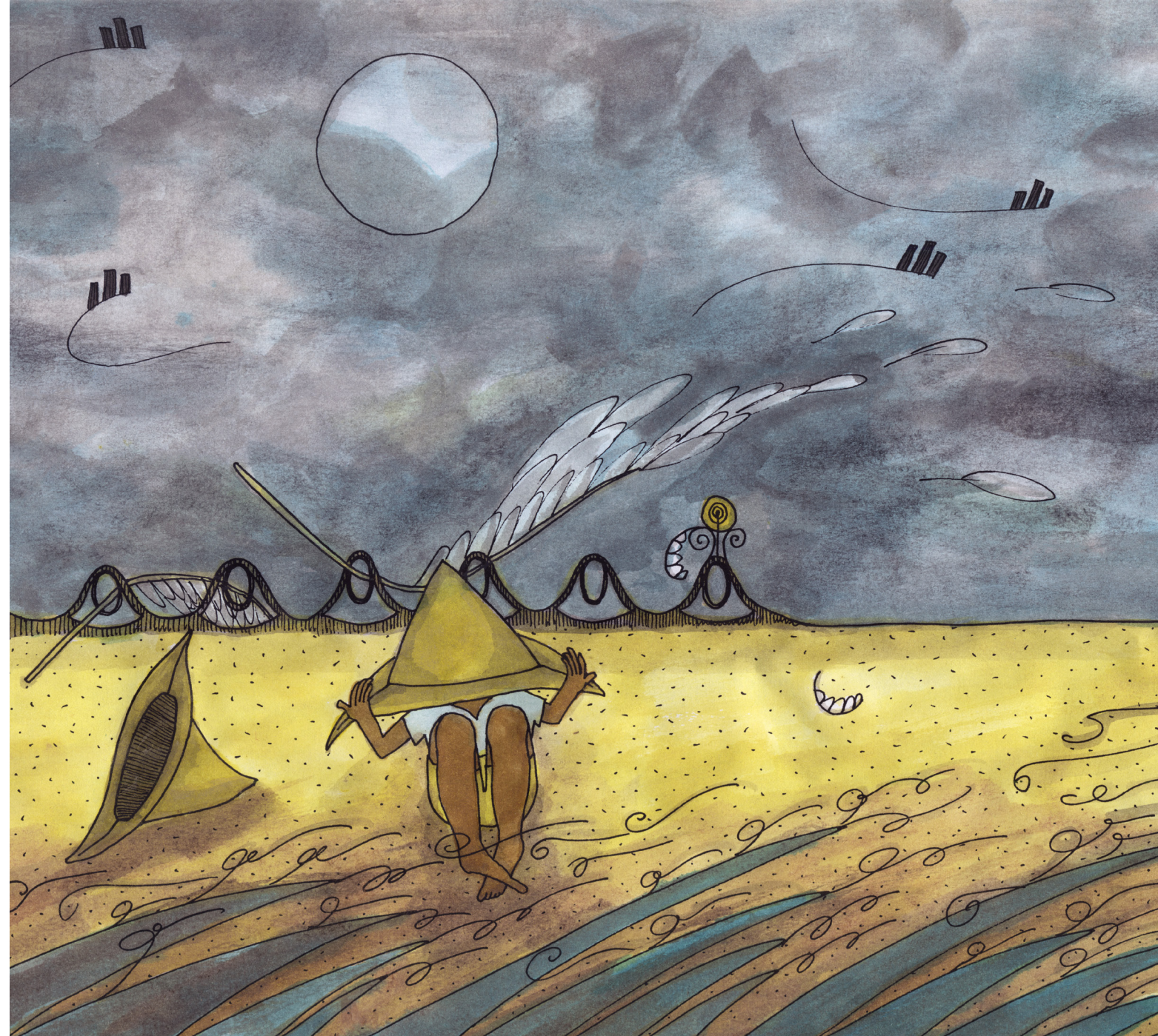
Aby vše bylo nadarmo?
To přece nedovolí,
tak ostrov letí přes moře,
přes hory, přes údolí.

Tu náhle slunce vybledne,
vše sevřou temná mračna
a celým městem rozezní
se slova krvelačná:

„Konečně vás mám, proklatci,
mé pomstě neujdete,
vichřice dravá, zuřivá
každého k zemi smete!

Nejprve ale princátka
vzývám k souboji!
Jsem zvědav, zda má odvahu,
jak s mečem obstojí!“

Zákeřný Vládce nečasu
se v princi ovšem zmýlil.
Jen začnou se bít, vidí hned
že přecenil své síly.

Valibuk na něj dotírá,
oddech mu nedovolí,
a po urputném zápasu
krutého Vládce skolí,

a jeho přísluhovači
prchají vyděšeně,
tak zloby a zla na světě
je zas o něco méně.

A kormidelník ostrova
stejný kurz stanovuje,
město i se svým hrdinou
blankytem rychle pluje.

Již snášejí se v balónu,
již stojí v trůnním sále,
již vítají se s Drobničkou,
již zdraví pana krále.

A princ vypráví o cestách
předalekými kraji,
někdy zavládne veselí,
jindy zas dech se tají.

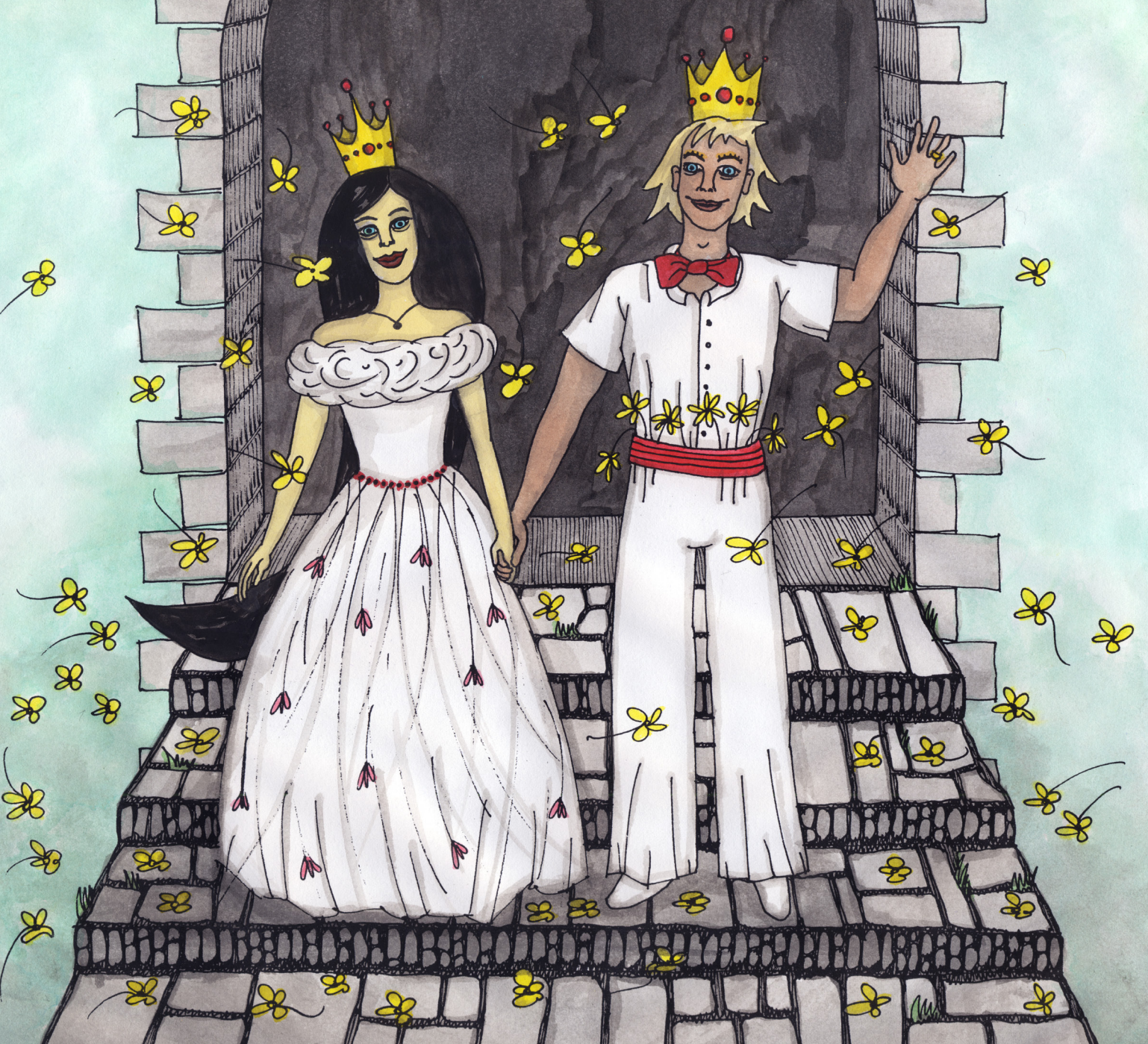
Povídá jim i o místech,
kam lidé vkročit nemohou,
nejlepší přijde nakonec –
pouť temnou, spící oblohou.

Příběh o každém souhvězdí,
co je jich vidět v noci,
a Drobnička už jistě ví,
že má ji ve své moci.

Pak na svou hloupou podmínku
náhle si vzpomněla,
a hned se princovi omlouvá –
i ona zmoudřela.

Lhostejno, jak kdo vypadá,
vzhled totiž klamat může,
stejnými ostny brání se
bodlák i krásná růže.

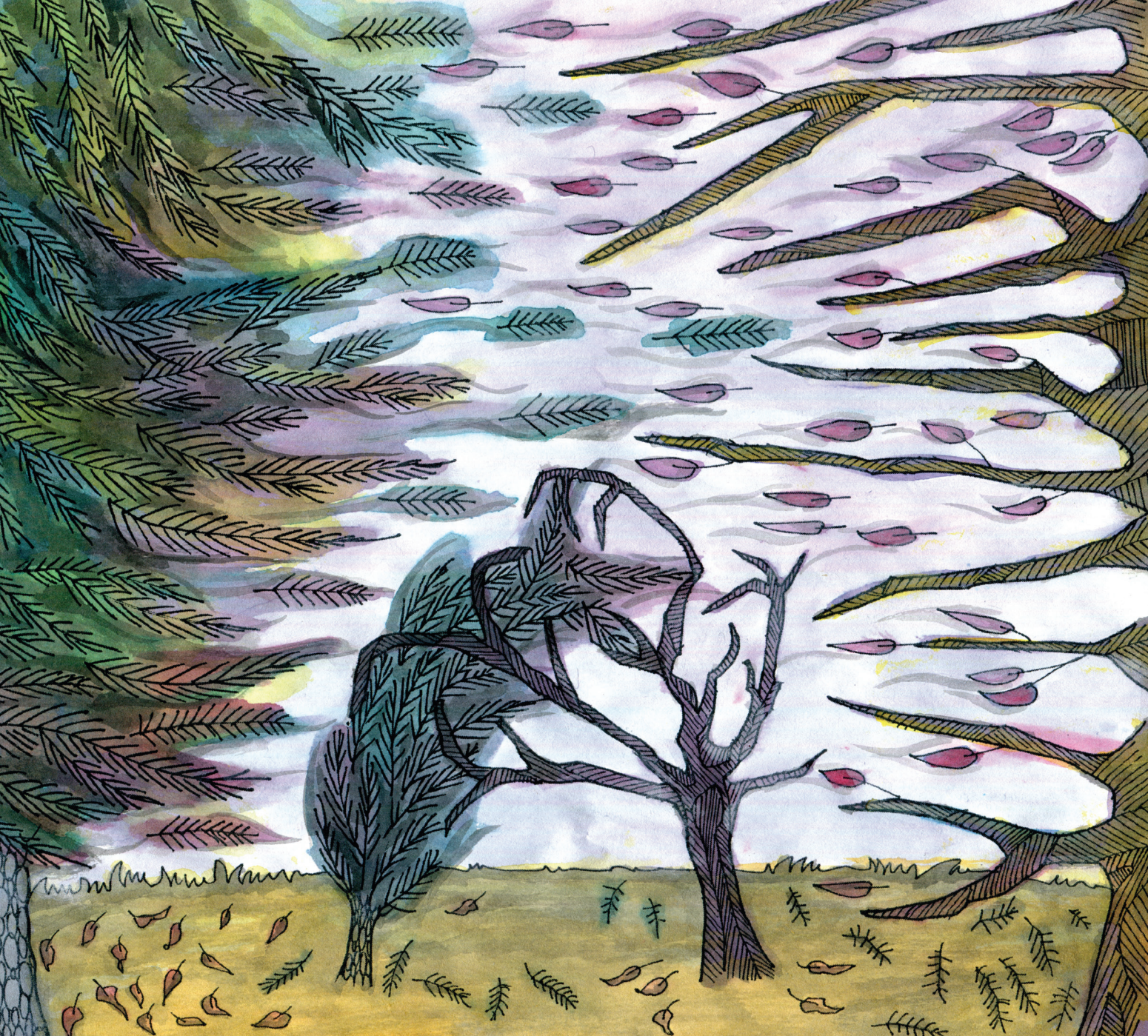

A byla svatba veliká
a z kostela zněl zvonec,
tak všechno dobře dopadlo
a pohádky je konec.

Moudrost
modřínu

Než člověk svět si podmanil,
než nahlédl do jeho krás,
v těch dobách dávno minulých,
kdy stromy kácel jenom čas,

tam v tichých hvozdech hlubokých
vypukly první rozbroje,
každý les, každý malý háj
hned šikoval se do boje.

Strom totiž, když se narodí,
když ze semínka vyklíčí,
si musí vybrat z rodů dvou,
zda listí, nebo jehličí.

Čarovné stromy listnaté
nemají vždy svou ozdobu,
rok co rok kabát převléknou,
rok co rok změzí podobu.

Podzimní čas vše listoví
požehná barvou plamennou,
pak přijde zima – vzpomínka
na radost v tichu ztracenou,

však ani bílé čepice
ty hrdé kmeny neztenčí
a jaro mocné koruny
zas novým listím ověňčí.

To borovice, jedle, smrk
jehličí nikdy neztrácí,
s ním rodí se, s ním rozkvétá,
s ním do země se navrací.

Strach budí každé neznámo
a cizí je vždy vinen vším,
tak stromy, pro tu odlišnost,
začaly s temným běsněním.

Životem nebyl nikdo jist,
zlo v srdcích, v myslích vzklíčilo,
kde mohly, tam si škodily,
až lesů málem nebylo.

Pak ovšem listy našly
zvláštní strom zvyků tajemných,
nepřítel, nad vši pochybnost,
a přece byl i jedním z nich.

Toť modřín, bratr stromů všech,
modravé má i jehličky,
na zimu je však setřese,
na mráz jde holý celičký.

A že znal jejich obavy,
oběma stranám rozuměl,
tak listnáčům i jehličkám
velikou pravdu pověděl:

„Vždyť máte stejné kořeny,
vzešly jste z dávných pralesů,
stejně jste spjatí se zemí,
stejně se pnete k nebesům!“

A stromy náhle poznaly,
co všechno mají společné,
že mír je vždy tou lepší z cest,
že rozepře jsou zbytečné.

A tak je modřín od těch dob
pro všechny stromy hrdina
a každý les a každý háj
je jedna velká rodina.

Zeb a Ebra

Tam v žhavém srdci Afriky,
kde mnohý div se skrývá,
kde stromy ještě šeptají,
kde vítr dosud zpívá,

tam zrodily se zebry dvě,
to bývá velká sláva,
však zle je, zle je s mláďaty,
hned stepí letí zpráva,

že chlapec Zeb je jako noc
a Ebra že je bílá,
že on nedostal nic než čern
a z ní se všechna smyla.

Lev První, zvířat pán a král
si s nimi neví rady,
to stalo se dnes poprvé
za jeho dlouhé vlády.

Tu praví nosorožec Sor,
lvův přítel, druh a rádce:
„Mláďata svár jen způsobí
zabraňme při a hádce!“

Král pozorně mu naslouchá
a smutně hlavou kývá –
Sor mluví moudře, odlišnost
vždy trnem v oku bývá.

A tak lev vyřkne rozsudek:
„Vám zůstat není dáno.
Pryč z království být musíte,
než vzplane nové ráno.“

A Zeb a Ebra odchází,
ač neví kudy kam,
vstříc neznámu jdou společně,
v zármutku každý sám.

Tak putovali pláněmi
a překročili pohoří,
pomalu bledla vzpomínka
na utrpené příkoří.

Až došli k stromu obřímu –
byl dobře tisícletý –
již dávno přišel o listí,
již dávno ztratil květy.

Pod stromem starý opičák,
i ten už mnohé zažil.
„Můj přítel žízní,“ povídá,
„tak rád by kůru svlačil.

Pramen je ale daleko,
mně síly nezbývají,
tak prosím všechny pocestné,
ať stromu napít dají.“

A ti dva hned jdou pomoci,
však váží jeho slova –
na chvíli obra napojí,
vzápětí vyschne znova.

Z pramene spěchá potůček,
ten kdyby jinam kvapil,
strom žízní by již netrpěl,
on sám by se vždy napil.

A tak kopýtky ryjí zem,
až voda kůru hladí,
strom poděkovat nemůže,
však opičák jim radí,

ať jdou za chameleonem,
jenž vládne nad barvami,
že odešli by od něho
s novými podobami –

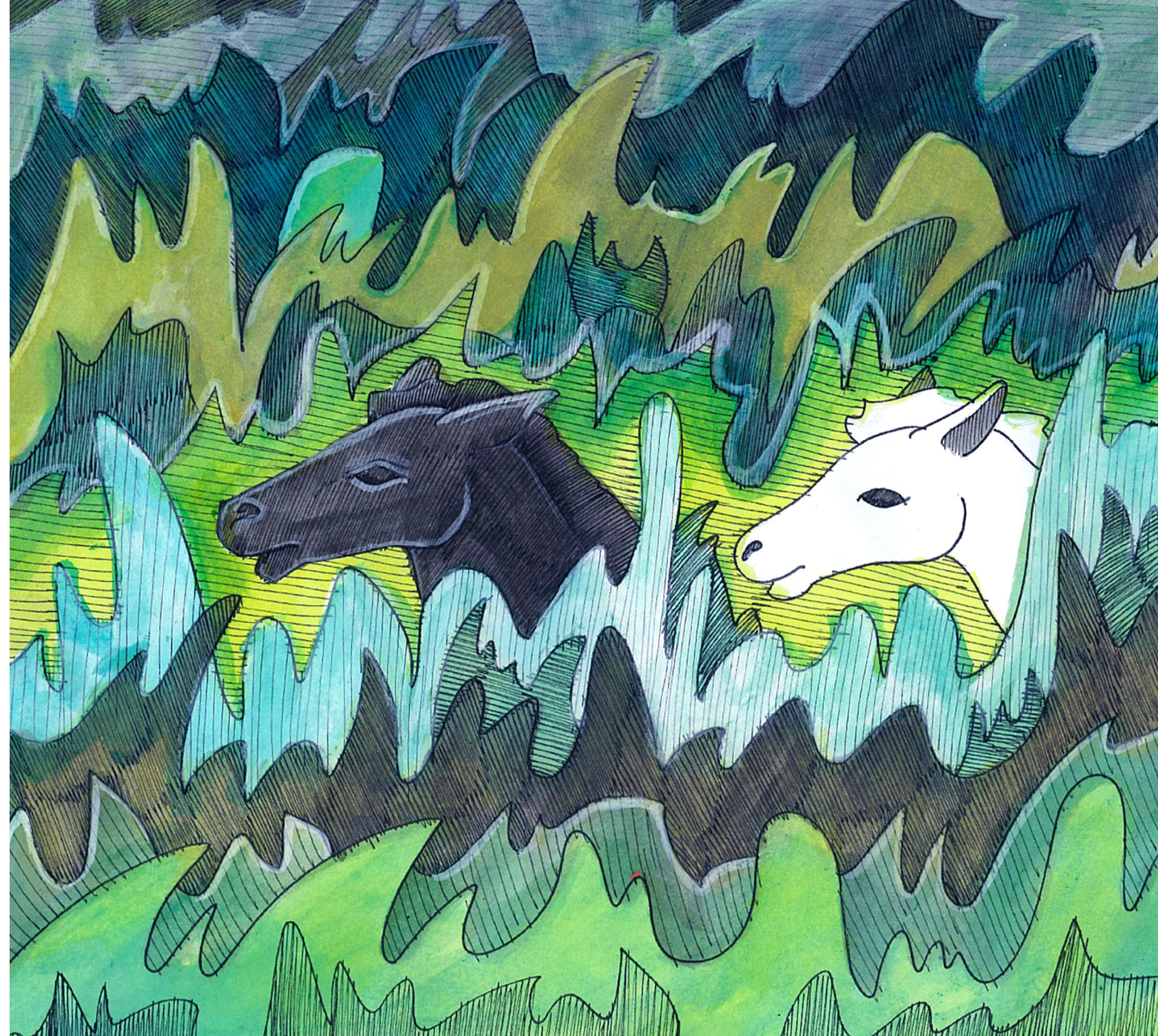
čarami, kouzly svedl by
jim barvy promíchat,
a tak Zeb s Ebrou na cestu
se znovu musí dát.

Pouť jejich ještě daleká,
teď jde se ovšem snadněji,
to každou horu slezeš hned,
když chováš v srdci naději.

Však poznenáhlu, potichu
krajina svou tvář mění,
a tráva roste stále výš,
až přes ni vidět není.

Zeb s Ebrou směr již ztratili,
jen hloub a hloub se noří,
tak toulají se nazdařbůh
v tom smaragdovém moři.

Vtom vidí statnou žirafu,
však smutná je, a bledá,
neb vězí po pás v bažině,
jež uniknout jí nedá.

Mláďata hned jdou pomoci
zákeřný mokřad zdolat,
tvor krotí jejich nadšení
a takto na ně volá:

„Vezměte rozum do hrsti
a na útěk se dejte,
já život jsem již prohrála,
vy své všanc nedávejte.

Já pro vás jsem jen cizinec,
jen duše bezejmenná,
tak vezte rozum do hrsti
a nohy na ramena!“

Zeb s Ebrou mají jasno hned
a po kratičkém boji
živi a zdraví všichni tři
na pevné zemi stojí.

Žirafa skáče radostí,
krk dlouhý natahuje,
a k vládci barev mláďatům
směr znovu ukazuje.

A nad tím mořem zeleně
noc vystřídá se s dnem,
žirafa spěchá k domovu,
Zeb s Ebrou za svým snem.

A tak se brzy před nimi
poslední zkouška odkrývá,
na duhový vrch vyšplhat,
tam chameleon přebývá.

Vtom vidí vejce veliké,
je dozajista pštrosí,
a zevnitř hlásek tenoučký
o slitování prosí.

Zebry u vejce zastaví,
s údivem na ně shlíží,
říkají, že jsou přátelé,
že hlásku neublíží.

Drobeček ale nevěří,
slyšel, že svět je krutý,
a proto zůstal ve vejci,
krutostmi nedotknutý.

Ti dva mládětku vysvětlí,
že vylíhnout se musí,
svět ať však zatím nesoudí,
ať to s ním nejprv zkusí,

ačkoliv zatím přichystal
jim jenom těžké časy,
přec cítí jeho tajemství,
přec vidí jeho krásy.

A vejci praská skořápka,
divže se nerozskočí,
drobeček chce tu nádheru
vidět na vlastní oči.

Zraky mu z toho přechází,
je ztracen, v opojení,
na oplátku jim poradí,
co ví jen zasvěcení –

že až na vrchol vylezou,
ať „Leon“ zvolají,
pak zasloužené odměny
ti dva se dočkají.

Tak brzy stanou na hoře,
jež hraje sedmi barvami,
už našli to, co hledali,
už prošli všemi zkouškami.

Však nikde ani živáčka,
tak zavolají „Leon“,
tu náhle přímo před nimi
stojí sám chameleon.

„Vím, kdo vás poslal,“ povídá,
„kdo řekl vám mé jméno,
jak krutým, zbrklým rozsudkem
vám bylo ukřivděno.“

Já smíchat barvy mohl bych
a nakreslit vám pruhy,
pak snáze byste zapadli
mezi své zebří druhy,

vy se však od nich lišíte,
to kouzla nezakryjí,
žirafa, pštros i starý strom
díky vám šťastněj žijí.

Vy pomohli jste vždy a všem,
proč toužíte být jiní?
Putujte raděj po světě,
konejte dobrodiní!

Je kolem ještě mnoho těch,
kdo trpí, kdo se souží,
to malé hloupé království
vás dva si nezaslouží!“

Zeb s Ebrou se tak ještě dnes
od druhých odlišují,
jsou chvíli tady, chvíli tam,
a všude dokazují,

že každý může překvapit,
řeceno jednoduše,
že podle srsti nepozná
se barva tvojí duše.

Tam v žhavém srdci Afriky,
kde mnohý div je skryt,
tam končí se už příběh náš,
zbývá jen pochopit.

KONEC